

Сергій Михайловський: «В акторській професії я поєднав усі свої бажання»

Сергій Михайловський (н. 1978) – актор театру і кіно, заслужений артист України, провідний майстер сцени Херсонського музично-драматичного театру ім. Миколи Куліша. Народився у селі Дар'івка Херсонської області. Закінчив Училище культури (вик. Лимаренко Лідія Іванівна) та Державний університет у Херсоні. Сценічну діяльність розпочав у 1998 році на сцені театру ім. Миколи Куліша, де працює і нині. Створив більше 30 ролей, серед яких Левій Матвій та Афраній у «Понтії Пілаті» за мотивами роману «Майстер і Маргарита» Михайла Булгакова, Чорт у фольк-рок-мюзиклі «Ніч перед Різдвом» за Гоголем (реж. обох Сергій Павлюк), Джиммі у ліричній комедії «Продавець дощу» Річарда Неша (реж. Влада Белозоренко), Батько у комедійній трагедії «Баба Прися, або На початку і наприкінці часів» (автор і режисер Павло Ар'є) та ін. Має у доробку дві моновистави – «Get happy» за п'єсою Алессандро Барікко «Легенда про піаніста» (Він) і «Юда» за п'єсою Лесі Українки «На полі крові» (Юда). Лауреат семи премій, серед яких Акторська премія імені Євгена Матвєєва, «Краща чоловіча роль» за виконання ролі Джиммі у виставі «Продавець дощу» на Міжнародному фестивалі «Мельпомена Таврії», гран-прі за виставу «Юда» на Міжнародному фестивалі «Atspindys/Відображення» (Литва). Знімається у кіно.

Актор театру і кіно Сергій Михайловський.

Бесіду веде Вікторія Котенок

– *Сергію, з якої вистави почалася ваша робота в театрі?*
– Вона почалася з концертів (*усміхається*). Десь через рік після приходу в театр мене хотіли звільнити через профнепридатність... Бо коли виходив на сцену, щось відбувалося з моїм голосом – сипів, хрипів, не було сили. Але завдяки музиці і вокалу, які я дуже люблю, зажим вдалося побороти.
Спершу я грав ліричних героїв – Ромео, Лукаша, Андрія у виставі «Тарас Бульба», художника Рауля в опереті «Фіалка Монмартру». Я був струнким, симпатичним, мав довге волосся... Хтось навіть називав секс-символом театру. Згодом, після показаної комедійної сценки на театральному капуснику, режисери почали запрошувати на характерні ролі. Їх було стільки... що я в них просто купався.
– *Які ролі стали для вас етапними?*
– Я би відзначив кумедну пророчицю Сивіллу з «Енеїди». Дуже мені подобається грати Чорта у мюзиклі «Ніч перед Різдвом». Не менш цікавою була робота у виставі «Рольові ігри» за п'єсою Тетяни Іващенко. Це історія про психіатра, який методом рольових ігор лікує пацієнтів. Я грав одного з пацієнтів, який в житті був дуже сором'язливим і ніяк не міг оспівдатися своїй коханій. А в іграх він пово-

див себе як Елвіс Преслі. В результаті він таки сказав своїй дівчині: «Я тебе кохаю».
Нині граю багато татів і дідів, хоч це ще не мої вікові ролі. А все тому, що наприкінці 90-х років актори середнього віку, яких і так було небагато, покинули театр і зараз майже немає акторів старшої вікової категорії.
– *А ще ви граєте дві моновистави «Юда» і «Get happy».*
– Так. Обидві поставив Сергій Павлюк. Для мене це дуже складний жанр. Коли ввечері моновистава, то я того дня граю її тричі: зранку вдома, потім вдень у театрі на репетиції і ввечері, коли граю виставу. Після показу почуваю себе просто вичавленим...
Першою була «Get happy», де мій герой – колишній музикант, який ремонтує музичні інструменти. У житті я володію трьома інструментами: баяном, акордеоном і гітарою. Для цієї вистави вчився грати на трубі. Хоч тексту було на півтори години простого читання, я вивчив його за тиждень. А коли режисер приїхав з відрядження, ми за два дні дію розвели на сцені. Це був складний, але цінний досвід, який підняв мене на сходику вище.
Трохи згодом Сергій Павлюк попросив мене про допомогу: для моновистави Влади Коваль прочитати уривок

Сергій Михайловський у моновиставі «Get happy». Режисер Сергій Павлюк. Херсонський театр ім. М. Куліша.

монологу Юди з «На полі крові» Лесі Українки. Я вивчив і прочитав. На що режисер сказав: «Ні, Владо, не буде у тебе Юди. Буде ще одна моновистава у Сергія» (сміється). У режисера виникла ідея, що Юда – гончар. Але він настільки грішний, що в нього нічого хорошого не виходить. Усю виставу я сиджу за справжнім гончарним кругом і роблю з глини горщики. Для цього я спеціально навчався гончарству й у мене непогано почало виходити. Але мого героя глина не слухається, тому всі вироби ламаються. І навіть останній горщик, який нарешті йому вдався, він від радості стискає у руці. Гончарний круг у нас символізував колообіг нашого життя, гріхи наші, за які ми просимо вибачення, а наступного дня знову повторюємо.

– З цією виставою ви побували в різних містах і країнах...

– Так. Навіть була одна курйозна ситуація... Я капітан нашої футбольної театральної команди. У 2018 році ми посіли навіть друге місце у Театральній футбольній лізі. Я дуже азартна людина, тому ми беремо участь у всіх можливих змаганнях. Окрім футбольної, у нас в театрі є ще волейбольна команда. А ще ми зробили собі спортзал у театрі!

Так от, на одному з матчів я порвав собі аххіл. А через п'ять днів ми мали летіти з «Юдою» на гастролі до Португалії. А я саме праву ногу пошкодив, яка має крутити робочий гончарний станок. Зате-лефонував і повідомив директора.

«Нічого, – почув у відповідь, – щось придумуємо». І мені наші бутафори переробили станок під ліву ногу. Я відіграв п'ять вистав у п'яти різних містах Португалії! Тепер Олександр Андрійович у критичних випадках завжди жартує: «Якщо Михайловський з поламаною ногою зміг, то і ти зможеш...» (сміється).

– Розкажіть про ваші найновіші прем'єри в театрі.

– На «Мельпомені Таврії» відбулася прем'єра документальної вистави «6.5», яку поставив Андрій Май. Вона створена з реальних історій людей, які виїхали з Донецька 2014 року. Деякі з них працюють у нашому театрі. У виставі наш саксофоніст Григорій Воронін розкаже власну історію. Я був настільки зосереджений на своїх текстах, що до прем'єри не чув інших історій. І коли на здачі почув «Я – Григорій, народився в Донецьку...», мене так пройняло... Хоч про бомбардування він пригадував з посмішкою, але в інтонації відчувалося, що йому болять, що його рана ще не загоєна... «Нічого, адаптуюсь, переживу...» – каже хлопець в кінці. А мені стало так важко на серці, на душі... Я знав, що у залі сидить його мама і дружина... Потім не міг перемкнутися на свої ролі.

У виставі грає 8 акторів і кожен розкаже одну або кілька історій. Я розповідаю історії двох переселенців – Кирила і Слави, а також власну історію «Артист-таксист».

– Ви ще працюєте таксистом?

– Так, на жаль, мушу підробляти. Але ця робота є досить зручною, адже я можу таксувати саме в той час, коли не зайнятий у театрі. Причина цьому проста: недавно у мене народилася третя донечка. Жінка пішла у декрет, тому я мушу працювати за двох. А ще знімаюсь. Восени були зйомки у повнометражному фільмі «Редакція» Романа Бондарчука. Я зіграв депутата міської ради Василя Сиренького – підлого брехуна, який обманює і наживається на своїх виборцях. Чимало ролей у мене було в серіалах. Але одною зі значних на сьогодні є робота у фільмі Ан-

Сергій Михайловський у музиклі «Ніч перед Різдвом». Режисер Сергій Павлюк. Херсонський театр ім. М. Куліша.

До сторіччя театру «Березіль»

Лесь Курбас, засновник і керівник «Березоля».

дрія Іванюка «Східняк», де я зіграв роль другого плану – військового.

– Чи усвідомлено ви обрали професію актора?

– Чому став актором я зрозумів лише через 15 років роботи в театрі: в цій професії я поєднав усі свої бажання. Бо саме на сцені я можу бути і комбайнером, і футболістом, і моряком... Тобто приміряти на себе професії, про які мріяв і не мріяв.

– Хто чи що вас надихає на творчість?

– Люблю техніку, мотоцикли, водний транспорт, кататися на водних лижах, риболовлю. Загалом, я постійно вигадую собі хобі, від яких кайфую. А ще мене надихає моя родина. Я неймовірно щасливий, коли приходжу додому і мене зустрічають мої маленькі принцеси.

Від автора: Поки інтерв'ю готувалося до друку, в актора відбулося дві прем'єри. Восени у трагедії «Криваве весілля» Федеріко Гарсія Лорки (режисер Каха Гогідзе) він зіграв добродушного і трохи кумедного Батька, який дуже любить свою доньку, бажає їй лише щастя, тому так наполягає на її весіллі. Взимку у музичній комедії «12 стільців» за романом Льфа та Петрова (режисер Сергій Павлюк) – жадібного, боягузливого і водночас ліричного Кісу Вороб'янінова, відносно молодого і завзятого чоловіка, який бачить щастя лише в багатстві, через що, зрештою, і божеволіє.

А 24 лютого 2022 року в Україні прийшла війна, яка перекреслила плани усіх українців. У Херсонському театрі готувалася низка прем'єр, серед яких «Вічність і ще один день» Милорада Павича (режисер Сергій Павлюк) та «Кінь» про Калігулу у постановці Кубілая Ердєлікара. А наприкінці весни планувалося проведення 24-ої «Мельпомени Таврії»... Від 2 березня Херсон і область опинилися під окупацією російських військ. Працівники театру і жителі міста неодноразово виходили з українськими стягами на мітинги і мирні акції протесту до адміністрації. За що директори обох театрів були ув'язнені, але, на щастя, згодом відпущені на волю.

Щодо Сергія Михайловича, то війна застала його в лікарні: за три дні до початку йому прооперували коліно. 28 лютого, не знявши шви, він з родиною виїхав до стареньких батьків у область. Акторську професію довелося змінити на оборонну. І нині, спільно з односельчанами, він, як і всі українці у різних куточках держави, наближає нашу країну до перемоги. Слава Україні та її героям!

– Найстрашніше, коли людина не бачить свого майбутнього під час війни. Ще на початку я спитав своєї дружини: «Ти бачиш?». А вона відповіла: «Ні». Кажу: «То це що значить? Що ми помремо?». «Та ні, не може такого бути...» – чую від неї. Згодом ми трішки адаптувалися до цієї ситуації і стало легше. І зараз у мріях що-небудь грати, будь-яку виставу, аби тільки не було оцього жахіття. Сьогодні я вже вірю у те, що все буде добре і ми повернемося до мирного життя. Українці зараз об'єдналися як ніколи і довели собі й усьому світові, що ми – сильна нація.

7 квітня 2022 року

Датою народження театру прийнято вважати 31 березня 1922 року, а першу виставу «Березоля» було представлено 7 листопада того ж року. Вона називалася «Жовтень» і була створена за текстом творчого колективу. Працював як державний театр з 1922 до 1926 у Києві, а з 1926 до 1933 – у Харкові (тодішній столиці радянської України). Період життя та становлення театру у Києві вважають його «політичним» періодом, а харківський період – філософським. У час свого розквіту театр «Березіль» налічував 6 акторських студій (три у Києві та по одній у Білій Церкві, Умані та Одесі), близько 400 акторів і співробітників, режисерську лабораторію (режлаб), музей театру та десять комітетів, у тому числі й так званий «психологічно-технічний» комітет, який застосовував методи прикладної психології для розробки нових методів навчання акторів та режисерів.

«Березіль» зосередив творчі зусилля на пошуку нових сценічних засобів. На відміну від «реалістичного» театру (ідеї якого сповідував Гнат Юра), Курбас еволюціонує у бік авангардизму, експресіоністичності, конструктивізму та необарокового символізму. Він робить наголос на використанні простих декорацій, на ощадливості в коштах, ерудиції акторів та поміркованій прозорій мізансцені, до якої долучає фотографію, кіно та музику. Режисер уникає вторинності і не бажає звертатися до російських переспівів західної культури. 29 вересня 1925 року у мистецькому об'єднанні «Березіль» заснована студія мови та термінології, що при допомозі Всеукраїнської Академії наук бралася виробити театральну термінологію для підготовки спеціального словника; на утворену посаду знавця української мови було запрошено Ніковського.

У харківському «Березолі» з 1926 року засяяла яскрава тріада митців – Лесь Курбас, художник Вадим Меллер, драматург Микола Куліш. У Харкові, після знайомства з Кулішем, Курбас остаточно піддає сумніву свої естетичні концепції і переорієнтовується. З 1926 по 1936 роки «Березіль» переживає новий період так званого національного синтезу з необароко. Яскравими прикладами такого